

สวรรค์ครับ ยินดีต้อนรับเด็กเด็กทุกคน เข้าสู่โลกของนิทาน ในวันนี้ขอเสนอนิทานเรื่อง เจ้าหญิงดอกไม้กับเจ้าชายดวงตะวัน

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

ท่ามกลางหมู่เมฆดอกไม้หลากสี มีดอกไม้ดอกหนึ่งซึ่งไม่เคยร่วงโรย กลีบของเธอสีขาวละมุน ที่โคนกลีบของดอกไม้ถูกแต้มด้วยสีที่ไม่ซ้ำ ชมพู ฟ้า ส้ม เหลือง เขียวอ่อน ม่วง สีของสายรุ้ง อ่อนโยนละมุนตา เธอเป็นเจ้าหญิงของมวลดอกไม้ทั้งปวง เมื่อเธอแย้มบาน เหล่าดอกไม้ทั้งหลายก็พร้อมใจกันผลิบานเหล่าแมลง ผีเสื้อหลากสีสาย ก็ร้องเพลงเต้นระบำตามจังหวะของสายลม เจ้าหญิงดอกไม้แย้มบานด้วยแสงแดดจากเจ้าชายดวงตะวันด้วยความรู้สึกที่เรียกว่า ความรักทุกวัน...แบบนี้ จนวันหนึ่ง

เจ้าหญิงที่หลงรักแสงแดดยามเช้า ที่เป็นสัญญาณทักทายของเจ้าชายดวงตะวันแต่เจ้าหญิงก็รู้สึกเศร้าทุกครั้ง เมื่อถึงเวลาค่ำคืนที่ดวงตะวันกำลังจะลับเธอไม่ชอบให้เป็นแบบนี้...วันหนึ่งเธอจึงขอร้องกับเจ้าชาย

“เจ้าชายคะ จะเป็นไปได้ไหม ถ้าหากฉันจะขอให้โลกนี้ไม่มีเวลากลางคืนฉันอยากอยู่กับคุณตลอดเวลา”

เจ้าชายดวงตะวันที่อยู่บน อดยิ้มกับความลึกลับของเจ้าหญิง แล้วบอกกับเธอ “เจ้าหญิงของฉัน เธอกำลังทำอย่างนั้นไม่ได้ เราเองก็ต่างมีหน้าที่”

เจ้าหญิงทำจมูกย่นนิดหนึ่ง “ก็ฉันไม่ชอบ เวลาที่เราต้องไกลกัน”

เจ้าชายยิ้มเล็กน้อย แล้วถามเจ้าหญิง “ยังจำได้ไหมว่าทำไมเธอถึงรักฉัน”

เจ้าหญิงยิ้มแฉ่งตาเป็นประกาย มันช่างอุ่นหวานเมื่อนึกถึงวันนั้น เธอตอบด้วยเสียงสดใสว่า “ฉันรักคุณ เพราะคุณ คือ ดวงตะวันที่ส่องแสงอบอุ่นคุณ คือ แสงสดใสของเช้าวันใหม่ในทุกๆวันเพราะคุณ ให้ความอบอุ่นกับทุกอย่างในโลกใบนี้ ไม่ใช่แค่เพียงแค่นั้น”

อีกครั้งที่เจ้าชายอมยิ้ม แล้วตอบว่า “เหมือนกับฉันที่รักเธอ เพราะเธอ คือ ดอกไม้ที่ร่าเริง เธอนำความสดใสมาให้กับผืนดิน เห็นไหม เราต่างก็มีหน้าที่ของตนเอง”

“สำหรับฉัน...ฉันมีหน้าที่ ในบางครั้งเราจึงจำเป็นต้องห่างกันบ้างแสงของฉันจะอบอุ่นเสมอเมื่อเราพบกันอย่างพอดีแต่หากฉันส่องแสงให้กับผืนดินทั้งวัน โดยไม่มีเวลากลางคืนแสงของฉันก็จะร้อนเกินไปสำหรับพื้น โลก...และดอกไม้อย่างเธอก็จะเหี่ยวเฉาการรอคอยเวลาที่เรากำลังกลับมาพบกันอีกครั้ง...เป็นความรู้สึกที่หอมหวานนะเจ้าหญิง เธอคิดว่าจะอย่างไร”

เจ้าหญิงเอียงคอพร้อมกับติดตามคำพูดของเจ้าชาย จากนั้นเจ้าชายส่องแสงอุ่นมาให้กับทำที่นำเอ็นดูของเจ้าหญิง แล้วพูดว่า

“ฉันอยากให้เธอลองมองท้องฟ้าในเวลากลางคืน...อย่าคิดว่ากลางคืนทำให้เราไกลกันลองมองดูสิ ในความมืดมันทำให้เรามองเห็นบางอย่างได้ชัดเจนยิ่งขึ้นนะ อย่างน้อยก็แสงดาวที่ส่องแสงระยิบระยับอยู่บนท้องฟ้านั้น”

“ยังมีสิ่งสวยงามในโลกใบนี้อีกมากมายให้เธอชื่นชม ในช่วงเวลาที่เรากำลังต้องทำหน้าที่ของตัวเอง ช่องว่างระหว่างเรา คือ สิ่งที่จะช่วยทำให้เราเรียนรู้หัวใจเราเองได้มากขึ้น และเจ้าหญิงเธอรู้ใช่ไหมว่า ไม่ว่าฉันจะทำหน้าที่อยู่ที่ไหน ฉันก็จะกลับมาหาเธอเสมอ เพราะฉันคือดวงตะวัน”

คราวนี้เจ้าหญิงเข้าใจแล้ว เธอจึงยิ้มกว้างให้กับเจ้าชาย เจ้าชายยิ้มตอบพร้อมกับให้เจ้าหญิงเอียงหูมา เจ้าชายกระซิบเบาๆ ว่า

“ฉันจะบอกความลับหนึ่งให้ สิ่งที่คุณอาจไม่เคยรู้แม้ในเวลากลางคืนที่เธอคิดว่าเราห่างไกลกันเธอรู้ไหมว่าฉันไม่เคยไปไหน...เพราะฉันฝากความห่วงใยไว้กับดาวดวงหนึ่งดาวดวงที่ไม่ได้กระพริบด้วยแสงของดวงจันทร์ แต่ส่องสว่างจากจากแสงจากหัวใจของฉันเมื่อถึงเวลากลางคืนฉันอยากให้เธอมองดูบนท้องฟ้าแล้วเธอจะรู้ได้ด้วยหัวใจของเธอเองว่าดาวดวงไหนบนท้องฟ้า คือ ดาวดวงของเธอ”

คำตอบของเจ้าชายนำรักจนเจ้าหญิงหัวใจพองโต เธอพยักหน้าและยิ้มให้กับเจ้าชาย

เจ้าหญิงหันไปมองท้องฟ้าในยามค่ำคืน ดวงดาวระยิบระยับเต็มฟ้าดูสวยงามกว่าเดิม เธอยิ้มบาง ๆ พร้อมกระซิบแผ่วเบา

“ฉันสัญญาว่าจะไม่เศร้าอีกต่อไป เพราะทุกครั้งที่มองดาว ฉันจะรู้ว่าคุณยังอยู่ใกล้ฉันเสมอ”

เจ้าชายดวงตะวันยิ้มรับอย่างอ่อนโยน แม้มันอาจพูดอะไรต่อ แต่แสงที่ส่องผ่านขอบฟ้าก่อนลับหายไปนั้นยังอบอุ่นเสมอ เจ้าหญิงรู้แล้วว่า แม้ช่วงกลางคืนจะมาถึง แต่หัวใจของเธอไม่เคยห่างจากแสงตะวัน...เพราะมันยังคงอยู่ในใจเธอเสมอ ไม่ว่าเวลาจะผ่านไปนานเท่าใดก็ตาม.

นิทานเรื่อง เจ้าหญิงดอกไม้กับเจ้าชายดวงตะวัน ได้จบลงไปแล้ว ข้อคิดที่ได้ในวันนี้ คือ การยอมรับในบทบาทและหน้าที่ของตนเอง ที่ดอกไม้มัน
นั้น นำความสดใสมาให้กับพื้นดิน และดวงตะวันก็นำพาแสงสว่าง และความอบอุ่น มาให้กับโลกของเรา